

LBRIS

We know
books

Mary Jo Putney

O iubire imposibilă

Traducere din limba engleză
ECATERINA RÂMBOI

Prolog

Londra, 1794

Tăcută ca un șoricel, fetița stătea pe alee cu privirea ațintită asupra cuplului de tineri care se plimbau pe strada sărăcăcioasă dinspre port. Hainele curate și rășetele lor îi distingeau de restul locuitorilor din cartier.

Cei doi mâncau plăcinte cu carne. Fetița adulmecă poficioasă mireasma îmbietoare.

Domnul înalt făcu un gest brusc cu mâna în care ținea plăcinta, și o bucată mare căzu pe strada murdară. Însă el nu păru să observe.

Cu acea răbdare pe care ți-o dă teama, copila îi așteptă pe cei doi să se îndepărteze suficient. Nu riscă însă să aștepte prea mult, întrucât exista posibilitatea ca un câine sau un șobolan să-i fure plăcinta. Când consideră că era în siguranță, țâșni ca din pușcă, înhăță bucata de plăcintă și o îndesă în gură. Era caldă încă și i se păru cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată.

Apoi doamna aruncă o privire în urmă. Copila îngheță pe loc, sperând să nu fi fost observată. Învățase repede că e mai bine să nu fii văzut. Băieții Răi aruncau cu pietre după ea, și mai era și Bărbatul Rău care o ademenise la el cu un cârnat și o luase în brațe, apoi începuse să o pipăie cu mâini fierbinți. Voia s-o mănânce – se gândise ea –, dar îi dăduse drumul repede când îl mușcase de limbă.

Bărbatul fugise după ea, strigându-i tot felul de cuvinte urâte, până când ea reușise să se strecoare pe sub un gard dărăpănat și să se ascundă într-un morman de gunoi. Acolo mâncase cârnatul, și de atunci se păzise de Bărbatul Rău și de toți bărbații care aveau privirea aceea ciudată.

Doamna cea drăguță, cu părul negru, ridică din sprânceană și spuse zâmbind:

– Avem un mic vagabond pe urmele noastre, Thomas.

Deși zâmbetul femeii era blând, copilul începu să bată în retragere, către alee.

Doamna îngenunche, astfel încât ochii ei albaștri erau la același nivel cu cei ai copilei.

– Nu trebuie să fugi, draga mea. Putem să o împărțim, e destulă.

Și-i întinse ademenitor ce mai rămăsese din plăcinta ei.

Copila ezită, amintindu-și de Bărbatul Rău, care o ademenise tot cu mâncare. Dar acum era vorba de o doamnă, iar plăcinta mirosea atât de *bine!*

Înaintă și înșfăcă bucata de plăcintă din mâna doamnei. Făcu apoi câțiva pași înapoi, urmărindu-i prevăzătoare cu privirea pe binefăcătoarii ei.

– Sărăcuța, zise bărbatul pe nume Thomas, cu o voce gravă care răsună pe întreaga stradă. Părinții ei ar trebui biciuiți că o lasă să hoinărească pe străzi astfel.

– Puștoaica asta nu are părinți. Trăiește singură pe străzile din jur de câteva luni, se auzi din întuneric o voce răgușită.

Copila recunoscuse vocea bătrânei cărunte care-și petrecea zilele vghind neștiută în pragul unei uși, cu o pipă de lut în gura-i lipsită de dinți. Femeia îi dăduse odată ceva de mâncare și nu aruncase cu pietre după ea. Fetița era în siguranță.

Doamna drăguță se încruntă.

– Copila a fost abandonată?

– E orfană, mai bine zis, spuse bătrâna, ridicând din umeri. Am auzit că a venit pe un vapor, cu o femeie care s-a prăbușit în mijlocul cheiului de îndată ce au ancorat, și a murit. Un paznic a încercat să prindă copilul ca să-l poată trimite la orfelinat, dar puștoaica

s-a ascuns. De atunci umblă pe-aici, scotocind după hrană asemenea unui pescăruș.

Doamna cea drăguță păru îngrozită:

– Dar, Thomas, nu o putem lăsa aici, e doar un copil, nu pare să aibă mai mult de trei ani.

– Maria, nu putem s-o luăm cu noi ca pe un pui, spuse domnul, în timp ce scruta gânditor fața copilei.

– De ce nu? Nu pare să o vrea nimeni. Trebuie că bunul Dumnezeu ne-a călăuzit pașii spre această stradă, ca să o găsim. Încă nu avem copiii noștri, deși Dumnezeu știe că am tot încercat. Doamna cea drăguță se întristă preț de o clipă. Apoi se întoarse spre copil și îi întinse încet mâna. Haide, drăguțo, vino aici! Nu o să-ți facem nici un rău.

Copila ezită. Învățase pe pielea ei că trebuie să fie precaută, dar Maria îi amintea de o altă doamnă, din viața pe care o avusese înainte de aceasta cu foame, și haine zdrențuite, și străzi murdare. Cea de dinainte... dinainte...

Mintea îi călători departe, încercând în zadar să dea un nume lucrurilor neștiute. Privi în ochii albaștri și văzu blândețe. Blândețe și încă ceva. O promisiune?

Copila începu să înainteze, plimbându-și neîncetat privirea de la ea la ea și înapoi. Dacă el s-ar fi mișcat, fetița ar fi fugit, pentru că bărbatului nu reprezentau întotdeauna siguranță; dar bărbatul rămase perfect nemișcat. Ochii lui erau la fel de albaștri și de blânzi ca ai soției sale.

Când copilul ajunsese în apropierea ei, doamna o mângâie pe căpșor, spunând:

– Ai părul blond, nu? Nu mi-am dat seama, pentru că era murdar. Se potrivește foarte bine cu ochii tăi mari, căprui. Ți-ar plăcea să ai o mămică și un tătic nou, draga mea?

Mamă. Tată. Cuvintele veneau dintr-un trecut îndepărtat, prețios. Copila puse în balanță pericolul și dorința ei disperată. Deodată, speranța învinse teama. Copila făcu ultimii pași alergând și se aruncă în brațele doamnei.

Maria o ridică și o îmbrățișă. Brațele ei erau moi și calde, ca ale doamnei din trecut. Moi, calde și *sigure*.

– Nu-ți face griji, draga mea, șopti ea, poate că după anumite standarde eu și Thomas nu suntem respectabili, dar nu vei duce niciodată lipsă de mâncare și de dragoste.

Copila se miră să vadă lacrimi în ochii albaștri ai doamnei atunci când aceasta îi aruncă o privire soțului ei, spunând:

– Nu te uita la mine așa, potlogar irlandez ce ești. Și tu ai o inimă la fel de slabă ca a mea.

– Nu inima noastră e slabă, ci mintea, spuse Thomas confuz, dar ai dreptate. Nu o putem lăsa aici și cu cât are parte mai repede de o baie bună, cu atât mai bine.

Luă mâna copilului în mâna lui mare și caldă, cu un gest hotărât.

– Cum te cheamă, drăguțo?

Intimidată de atenția acordată, copila își lipi fața de gâtul doamnei. Mirosea a curat și a dulce, ca mireasma florilor după ploaie.

– Bănuiesc că va trebui să-i dăm noi un nume.

Maria o mângâie cu tandrețe pe spate.

– Drăguță ca un trandafir și atât de curajoasă! Închipuie-ți, să supraviețuiască trăind pe străzi săptămâni întregi, deși e doar o mână de om.

– Să-i spunem Rosalind atunci, după cea mai curajoasă eroină, sugerează Thomas, strângând ușor mâna copilului. E ziua ta norocoasă, micuț trandafir!

– Nu, Thomas, noi suntem norocoși, spuse Maria, sărutând tâmpla copilei.

Capitolul 1

Ashburton Abbey, 1818

– *Boală incurabilă.*

Cuvintele doctorului rămaseră suspendate în aer, reci și letale ca un scorpion. Stephen Edward Kenyon, cel de-al cincilea duce de Ashburton, al șaptelea marchiz de Benfield și deținătorul a cel puțin șase alte astfel de titluri mult prea neînsemnate pentru a fi menționate, se opri în loc în timp ce-și îmbrăca din nou cămașa, după consultație. Își repetă în minte fraza, ca și când, dacă ar fi analizat-o pe îndelete, ar fi căpătat alt înțeles.

Boală incurabilă. Știuse că era ceva în neregulă, dar nu se așteptase la... asta. Probabil că doctorul făcea o greșeală. Ce-i drept, în ultimele săptămâni, durerea de stomac ajunsese de la un ușor disconfort la adevărate crize agonizante. Dar, desigur, asta nu însemna decât o ulcerație – dureroasă, însă nu ceva care să-i pună viața în primejdie.

Satisfăcut de îndemânarea cu care își controla expresia feței, reîncepu să-și încheie cămașa.

– E o declarație foarte tranșantă pentru un medic. Credeam că dumneavoastră și colegii preferați să evitați previziunile triste.

– Excelență, sunteți cunoscut drept un om care apreciază sinceritatea. Meticulos, doctorul George Blackmer se concentrează să-și pună instrumentele la loc în trusa medicală. M-am gândit că nu v-aș face nici o favoare ascunzându-vă adevărul. Un bărbat cu poziția

dumneavoastră are nevoie de timp pentru a... pentru a-și pune treburile la punct.

Stephen își dădu seama șocat că doctorul vorbea cât se poate de serios.

- Sunt convins că nu va fi nevoie. În afara unor dureri de stomac din când în când, mă simt bine.

- Am fost îngrijorat de starea dumneavoastră încă de când au început durerile, dar am sperat că suspiciunile mele inițiale nu se vor adeveri. Totuși, nu mai putem nega realitatea. Doctorul își ridică privirea, iar ochii lui de un verde-cenușiu dădură semne de îngrijorare. Suferiți de o tumefiere a stomacului și a ficatului, de aceeași boală ca paznicul de pe domeniul dumneavoastră de vânătoare, domnul Nixon.

Încă o lovitură. În doar câteva luni, Nixon se transformase dintr-un om vesel, care umbla fără teamă pe tot felul de coclauri, într-un spectru, chircit de durere. Iar moartea lui fusese foarte grea.

Neputând să se privească în oglindă, Stephen își făcu nodul de la eșarfă pe pipăite, executând mecanic mișcărilor obișnuite.

- Nu există tratament?

- Din păcate, nu.

Stephen își îmbracă haina de un albastru-închis și netezi cutele de pe mâneci.

- Cât de precis este acest interval estimat de dumneavoastră, de șase luni?

Blackmer ezită.

- Este greu de prezis evoluția unei boli. Aș zice că mai aveți cel puțin trei luni, dar șase luni este o predicție... optimistă.

Cu alte cuvinte, dacă diagnosticul doctorului era corect, de Crăciun Stephen ar trebui să fie deja mort. Probabil, chiar cu mult mai devreme.

Dar dacă Blackmer se înșela? Cu siguranță că era posibil, însă omul era un medic respectat și conștiincios. Un copil găsit, crescut pe banii parohiei, se dovedise a fi atât de talentat încât ducele cel bătrân, tatăl lui Stephen, îl trimisese să studieze medicina. În schimb, Blackmer se ocupase de familia Kenyon cu cea mai mare grijă. Era puțin probabil să fi pronunțat această condamnare la moarte a fiului fostului său protector fără să fie absolut sigur.

Stephen își forță mintea amorțită să se gândească la alte întrebări pe care să le pună.

– Să iau în continuare pastilele pe care mi le-ați prescris la ultima vizită sau nu mai are nici un rost?

– Luați-le în continuare. De fapt, am mai adus.

Blackmer căută în trusă și scoase un borcânel cu dop de plută.

– În esență, este opiu pentru a reduce durerea și niște ierburi pentru purificarea sângelui. Luați cel puțin una pe zi. Sau mai multe, în caz de nevoie.

Ca-ntotdeauna, manierele erau un refugiu convenabil.

– Mulțumesc, doctore Blackmer, apreciez sinceritatea dumneavoastră, spuse politicoș Stephen, luând borcânelul.

– Nu toți colegii mei ar fi de acord, dar eu consider că atunci când sfârșitul e inevitabil, omului ar trebui să i se acorde timp pentru a se pregăti.

Doctorul își închise trusa, șovăind apoi, cu o expresie care trăda o îngrijorare profundă.

– Mai aveți întrebări, Excelență?

Când ești față în față cu o condamnare la moarte, nici o întrebare nu mai contează.

– Nu. Vă doresc o zi bună, doctore, spuse Stephen, întinzându-se după firul clopoțelului.

– Mă descurc și singur, spuse Blackmer în timp ce își lua trusa și se îndrepta spre ușă, cu o privire intensă, de nepătruns. Voi reveni peste două săptămâni.

– De ce? întrebă Stephen, nereușind să-și mai păstreze o voce calmă. Chiar dumneavoastră ați recunoscut că nu puteți face nimic, așadar nu văd de ce am reveni asupra chestiunii.

– Totuși voi veni, spuse Blackmer cu chipul încordat. Pur și simplu continuați să luați medicamentul și trimiteți să mă cheme dacă simțiți nevoia.

Apoi, cu umerii căzuți, bărbatul înalt părăsi salonul privat al ducelui.

Stephen rămase nemișcat în mijlocul camerei, încercând să înțeleagă realitatea dezvăluită de cuvintele doctorului. Mort în câteva luni. Părea imposibil. Avea doar treizeci și șase de ani, pentru numele lui

Dumnezeu! Nu era tânăr, poate, dar nici bătrân, și era într-o formă excelentă! Cu excepția astmului ușor din copilărie, se bucurase întotdeauna de o sănătate solidă.

Un firicel de mânie începu să se împletească cu amorțeala care îl cuprinsese. Știa foarte bine că vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Soția lui, Louisa, nu împlinise nici treizeci de ani când fusese răpusă de friguri. Moartea ei fusese un șoc, dar măcar ea avusese norocul unui sfârșit rapid.

Privirea îi căzu asupra oglinzii cu ramă aurită aflate deasupra șemineului. Imaginea din oglindă nu îi arăta un om diferit de cel care fusese acum o oră: un bărbat înalt, slab, cu păr castaniu și fața tipică familiei Kenyon, cu oase puternice, pe care aroganța se mula atât de bine! Și totuși, cu o oră în urmă era un duce în floarea vârstei, un om care tocmai își lepădase hainele de doliu după soție și se gândea la un alt început. Acum era un muribund.

Mânia se aprinse din nou în ființa lui, la fel de intensă ca atunci când, la cincisprezece ani, fusese anunțat de tatăl lui că îi aranjase o căsătorie potrivită pentru el. Lady Louisa Hayward era doar o copilă, deși drăguță și foarte manierată. Bătrânul duce spusese că, atunci când va crește, va fi soția și ducesa perfectă.

Stephen protestase cu furie că o decizie atât de importantă pentru viitorul lui fusese luată fără știrea sa. Scurta lui rebeliune se stinsese repede atunci când trebuise să înfrunte furia și disprețul tatălui său. Când părăsise biroul, acceptase deja să-și facă datoria.

Privind în urmă, a trebuit să recunoască faptul că tatăl său avusese dreptate, însă doar pe jumătate. Louisa devenise ducesa perfectă, dar nu și soția perfectă.

Se îndreptă spre ușa care făcea legătura între apartamentul lui și cel al ducesei. Nu mai călcase acolo de la moartea Louisei – trecuse mai bine de un an. Adevărul este că nici înainte nu călcase prea des.

Dormitorul și garderoba erau perfect curate și goale, fără vreo urmă a Louisei, cu excepția minunatelor ei cusături de mână: perne frumos brodate, huse pentru scaune prea drăguțe pentru a te așeza pe ele. De fiecare dată când se gândea la soția lui, o vedea cu capul aplecat deasupra gherghefului. Trecuse prin viață ușor, ghidată de dictonul

conform căruia numele unei doamne apare în ziare doar de trei ori: la naștere, la căsătorie și la moarte.

Stephen închise ușa și reveni în salonul lui. Un portret al Louisei atârna pe perete în fața lui. Fusese pictat de Sir Anthony Seaton, cel mai talentat portretist din Anglia. Seaton făcuse treabă bună, captând frumusețea de porțelan a Louisei și unda de tristețe din privirea ei enigmatică.

Stephen se întrebă pentru a suta oară dacă undeva, dincolo de fațada fără cusur a soției lui, existaseră emoții puternice. Pasiune, mânie, dragoste, ură, orice. Dacă aceste sentimente profunde existaseră cu adevărat, el nu reușise niciodată să le găsească. În toți anii de căsnicie nu-și spusese nici un cuvânt urât. Mânia presupunea să simți ceva.

Era adevărat că ea regreta faptul că nu putuse avea copii, dar acest regret fusese mai degrabă legat de neputința ei de a-și face datoria. Spre deosebire de Stephen, ea nu regretase că nu avusese copii de dragul lor. În schimb, își îndeplinise neobosită datoria, cerându-i să vină în patul ei în mod regulat, deși aceste momente erau lipsite de orice bucurie pentru ei.

Oare Louisa îl va aștepta după ce va muri sau asta li se întâmpla doar oamenilor care se iubiseră? Ei fuseseră în cel mai bun caz prieteni și în cel mai rău niște străini care uneori împărțiseră patul.

Se îndreptă spre fereastră și privi îndelung pământurile întinse care formau Ashburton Abbey. Micul lac sclipea asemenea unei oglinzi de argint. Nu-și amintea să i se fi spus vreodată că într-o bună zi moșia va fi a lui; pe undeva, știuse asta dintotdeauna. Cele mai mari satisfacții pe care le avusese în viață erau legate de aceste pământuri.

Dacă Blackmer avea dreptate, în curând fratele lui mai mic, Michael, urma să fie stăpânul moșiei. Stephen acceptase de mult faptul că fie fratele său, fie fiul acestuia va fi următorul duce, dar se gândise că asta se va întâmpla peste zeci de ani.

Fratele lui avea să fie un duce corect și capabil pentru că și el, la rândul lui, știa care îi este datoria. Dar Michael ura Ashburton Abbey. Întotdeauna urase moșia. Având în vedere că acesta suferise aici, fiind luat drept țapul ispășitor al familiei, Stephen nu-l putea condamna, dar asta însemna că Michael va continua mai mult ca sigur să trăiască pe mult-iubita lui moșie din Țara Galilor. Ashburton Abbey

va fi tăcută și goală, așteptând ca vreo generație viitoare să prindă drag de pietrele ancestrale, de magnificul hol principal și de liniștita grădină a mănăstirii¹.

Supărarea i se transformă din nou în furie. Toată viața lui, Stephen își făcuse datoria, străduindu-se să-și respecte îndatoririle și să fie demn de poziția sa. Excelase atât ca atlet, cât și ca student la Harrow și Cambridge. Temperase în mod voit acea aroganță pe care tatăl lui o considera potrivită pentru un Kenyon, întrucât el credea că un gentleman adevărat nu are nevoie de aroganță sau de fală. Își tratase soția cu respect și considerație, nereproșându-i lucrurile pe care nu i le putea oferi.

Jucase întotdeauna după reguli, și pentru ce? *Pentru ce?*

Mătură cu o mișcare violentă a brațului măsuța elegantă, și decorațiunile din porțelan, împreună cu florile proaspete căzură cu zgomot pe podea. Trăise viața care-i fusese destinată, și numai viața nu se putea numi aceea. Acum, când în sfârșit ajunsese într-o poziție care îi permitea să aibă o existență mai împlinită, nu mai avea timp. Nu era corect! *Nu era corect, fir-ar să fie!*

Odată ce războaiele lungi se isprăviseră, plănuiuse să călătorească, să vadă Viena, Florența, Grecia. Își dorise să facă lucruri nebunești, doar pentru simplul motiv că-i făceau plăcere. Voise să afle dacă era capabil să simtă pasiune și poate să își ia o altă soție, care să-i fie și tovarășă de viață, nu doar ducesa perfectă.

Se plimba de colo-colo, pe jumătate sufocat de mânie. Deși nu dorea să vorbească despre boala lui, asemenea vești nu rămân ascunse pentru multă vreme. În curând va observa curiozitatea din ochii oamenilor în timp ce-l studiază, întrebându-se cât mai are de trăit. Mai rău, va observa mila din ochii lor. Vecinii vor șușoti atunci când va intra într-o încăpere. Valetul lui, Hubble, își va îndeplini îndatoririle cu lacrimi în ochi, înrăutățind și mai mult o situație și așa complicată.

Pentru prima oară în viață, Stephen își dorea cu ardoare să scape de la Ashburton Abbey și din tot ce reprezenta aceasta. Măsură

¹ Conacul Ashburton Abbey era de fapt o fostă mănăstire de călugărițe, de unde multiplele referințe la arhitectura specifică. (n.tr.)

camera cu pași mari. Deși era înconjurat de oameni, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie. La Ashburton era „ducele“, întotdeauna calm și detașat. Numai că acum simțea o dorință disperată de a se afla într-un loc unde să fie un necunoscut, măcar cât se resemna în legătură cu teribilul diagnostic pus de Blackmer. Își dorea să fie anonim și liber, chiar și pentru câteva săptămâni.

Ei bine, de ce nu? Se opri și se gândi la asta. Nimic nu-l împiedica să plece. Putea merge unde dorea, oricât de repede dorea. Se putea opri la bălciurile țărănești să admire fetele drăguțe. Putea sta la hanuri pe care servitorii lui le-ar considera sub demnitatea lor. Și luna august era o vreme excelentă pentru o călătorie prin țară.

Era posibil ca aceasta să fie ultima lui vară.

Simțindu-și stomacul ghem, se îndreptă spre dormitor și deschise un sertar, trăgând afară câteva seturi de lenjerie. Întrucât va călători călare, avea nevoie de un bagaj ușor. Oare cum își spălau oamenii de rând hainele? Va fi interesant să afle asta.

Ușa se deschise și intră valetul.

– Am auzit un zgomot, parcă s-ar fi spart ceva, Excelență. Excelență? se opri scurt Hubble, privind cu ochii mari dezordinea.

Stephen se ridică din mormanul care începuse să se formeze pe pat. Dacă Hubble se afla acolo, putea foarte bine să-l pună la treabă. Astfel, Stephen ar fi plecat la drum mult mai curând.

– Plec în vacanță, spuse, cu o ironie înțeleasă doar de el. Pregătește-mi coburii.

– Desigur, domnule. Unde mergem? spuse Hubble privind cu îndoială hainele.

– Nu *mergem* nicăieri. Merg eu singur.

Stephen adăugă la maldărul din ce în ce mai mare un volum de Shakespeare uzat, unul dintre preferatele lui.

Valetul îl privi derutat. Era un om competent și bun la inimă, dar nu înțelesese niciodată stilul poznaș al lui Stephen.

– Dar cine se va ocupa de hainele dumneavoastră, domnule?

– Bănuiesc că va trebui să fac asta eu însumi, spuse Stephen descuind un sertar al biroului și luând un pumn de bani, cât să-i ajungă pentru mai multe săptămâni. Va fi destul de educativ.